

Kristiania 1899, hvor blandt andet ogsaa dette Spørgsmaal om legemlig Straf baade for voksne og Børn var Genstand for Forhandling, og hvor der blev holdt to dygtige og indgaaende Foredrag om denne Sag, nemlig af daværende Fuldmægtig i Københavns Politi Goll og Statsadvokat Munk, der begge gaa imod legemlige Straffe saavel for Børn som for voksne. Politifuldmægtig Goll fremdrager paa Grundlag af det nøje Kendskab, han netop ifølge sin Stilling har faaet til disse Sager, en Statistik, der viser, at for Børns Vedkommende virke Prygl aldeles ikke afskrækkende, Tilbagefaldsprocenten er netop uhyre stor blandt disse Børn, der ere straffede med Prygl. Jeg skal gøre opmærksom paa, at da det 9de nordiske Juristmøde holdtes i Kristiania i 1899, var der i Sverige Tale om et Lovforslag i lignende Retning som dette nu af Justitsministeren foreslaaede. Og man kan vel forstaa, at kan den Tanke opkomme her i Danmark, maa den i endnu højere Grad kunne opkomme i Sverige, hvor, som bekendt, Kniven sidder løs, og hvor man hører saa meget om Mord og Voldsgerninger, hvor de ere langt hyppigere, hvor den ny og moderne Kultur er yngre, hvor Demokrati, Fagforeningsbevægelse og Socialisme ere yngre, end disse Bevægelser ere her i Landet. Man kan vel forstaa, at i et saadant Land kan Tanken komme op, og et saadant Lovforslag fremkom da ogsaa, men efter at Juristmødet i Kristiania var afholdt, og efter de Foredrag, der vare holdte der, og efter den Stemning, der viste sig derimod i juridiske og kriminalistiske Kredse, blev Lovforslaget, saa vidt jeg ved, taget tilbage, i hvert Fald er det ikke blevet fremmet. Det er det, jeg vil bede ærede Medlemmer meget nøje lægge Mærke til, at Virkningen af Prygl, hvor vi have denne Straf, viser sig at være lidet effektivt.

Vi have saa ogsaa legemlige Straffe over for visse fængslede som en disciplinær Straf efter det gamle Arrestreglement af 1846. Hvordan virker det? Det viser sig i det aldeles overvejende Antal Tilfælde forraaende og brutaliserende. Vi have et bekendt, typisk Eksempel i Morderen Jens Nielsen, denne Mand, der ogsaa i andre Henseender er typisk, et hjemløst, vanrøgtet Barn, der efter en Opførelse, jeg har set, har staaet Samfundet i 30 Mill. Kr. Det var ham, der blandt andet stak Londons Dokker i Brand. Denne Forbryder blev pryglet Gang paa Gang; han blev vildere og vildere for hver Gang, og til sidst var han bleven et Vild-

dyr, over for hvilket Samfundet ikke havde andet tilbage end den Falliterklæring at hugge Hovedet af ham, tilintetgøre ham.

Altsaa, hverken med Hensyn til Pryglestraffens Anvendelse over for Børn eller som disciplinært Middel i Fængslet have vi gode Erfaringer. Vi vide desuden, at det er kun de daarlige Lærere, der over for Børn gribe til Prygl. Den gode, kyndige Lærer griber ikke dertil. Den, der griber til Prygl over for Børn, erklærer sig fallit, erklærer, at han ikke har den Aandens Magt og Myndighed, der hører til for at opdrage Børn. Det Samfund, der maa gribe til Prygl over for sine vanrøgtede Børn, erklærer sig selv fallit, erklærer, at det ikke har den Myndighed, der skal til at holde dem inde paa den gode Vej eller drage dem ind paa den gode Vej. Bøllerne ere i visse Henseender Børn, ikke Børn i den gamle romantiske Opfattelse, at Børn skulde være bedre end voksne, men Børn efter den mere moderne evolutionistiske Opfattelse, at de ere uudviklede Mennesker. I Barnet, i Drengen er der en Barbar. Vi vide alle, at Børn gennemgaa netop den samme Udvikling som Menneskeheden, begynde med det rent dyriske Standpunkt og gaa gennem de barbariske Trin. Vi kende alle fra vor Skoletid, hvor barbariske Drengene kunne være, hvorledes de hensynsløst kunne pine deres Medmennesker. Den raffinerede Grusomhed, som Drengene kunne vise, kende vi alle udmærket godt fra vore Drengear, men vi vide ogsaa, at det er en daarlig Skole og en slet Lærer, der ikke har andre Midler end Prygl over for Drengene, og at dette kun sægger Grusomheden og sporer Vildskaben hos dem. Saadan ere Bøllerne for største Delen: barbariske Naturer, der ere uciviliserede, ukultiverede og uopdragne. At Prygl der skulde virke til det gode, tror jeg ikke. Jeg holder paa den gode og sande Sætning: Raahed avler Raahed. Jeg ser, at den højtærede Minister i sit Organ har paataalt denne Sætning som noget, vi havde fundet paa, og som var ganske umotiveret. Men den er gammel kendt her i Tinget. Den er fremsat her i 1897 netop i den Form af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), der byggede hele sin Tale mod Pryglestraffen paa den Sætning: Raahed avler Raahed. Og den ærede Ordfører, det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) har fremsat denne Tanke i endnu skarpere Form, naar han her i 1897 sagde: „Det er nemlig uden Tvivl rigtigt, som det udtales af en udenlandsk Kriminalist, at det